

Лімфаденопатія цей стан відноситься до збільшення лімфатичних вузлів, що часто вказує на інфекцію, злоякісне новоутворення або аутоімунні захворювання. Розуміння причин і наслідків лімфаденопатії має вирішальне значення для діагностики.

Ураження лімфатичних вузлів є критичним фактором визначення стадії раку. Наприклад, при раку молочної залози стан пахвових лімфатичних вузлів допомагає визначити ступінь захворювання та підібрати адекватний підхід до лікування.

Ультразвукове дослідження, комп'ютерна томографія та магнітно-резонансна томографія можуть бути використані для оцінки розміру та аномалій лімфатичних вузлів, допомагаючи в діагностиці різних захворювань. Пункційна біопсія може бути виконана на підозрілих лімфатичних вузлах, щоб визначити наявність ракових клітин або інших захворювань. У деяких випадках, особливо якщо є підозра на рак, може знадобитися хірургічне видалення та обстеження лімфатичних вузлів.

Таким чином, лімфатичні вузли є критично важливими компонентами імунної системи, які відіграють важливу роль у фільтрації лімфи, активації імунної відповіді та участі в різних клінічних станах. Їхнє вивчення має важливе значення для розуміння як здоров'я, так і хвороби, що веде до обґрунтованої діагностики та стратегій лікування. Завдяки безперервним дослідженням і клінічній практиці наше розуміння лімфатичних вузлів буде розвиватися, покращуючи догляд за пацієнтами та результати в різних сферах медицини.

УДК 636.01.083.159.591.51

БУГУЦЬКА Марта, здобувачка вищої освіти II курсу спеціальності «Ветеринарна медицина»

Науковий керівник – **САВЧУК Любов**, кандидатка с.-г. наук, доцентка

Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»

м. Кам'янець-Подільський, Україна

ОБґРУНТУВАННЯ ПОВЕДІНКИ ТВАРИН

Для ветеринарів знання поведінки тварин є обов'язковим з метою проведення науково-обґрунтованих заходів профілактики і створення оптимальних умов утримання здорових, а особливо хворих тварин.

Поведінка тварин (етологія) – це сукупність виявів зовнішньої, переважно рухової активності тварин, спрямованої на встановлення життєво необхідних зв'язків організму з навколишнім середовищем. Назагал, виділяють кілька типів поведінки: харчова, захисна, гігієнічна, дослідницька. Також поведінка буває вроджена та набута.

Кожна тварина має свій індивідуальний характер. Серед них трапляються сміливі та обережні, жваві та спокійні, ті, хто віддає перевагу веселошам та самотникам. Це відображається в особливостях поведінки.

Собаки – більше ніж інші тварин, пізнають світ через нюх. Обнюхуючи представників свого виду, особливо в ділянці хвоста, вони аналізують хімічний склад секрету параанальних залоз та отримують інформацію про стать, фізіологічний стан (зокрема, готовність до розмноження), настрій тварини.

Часто можна спостерігати, як собака товчється чи риється на лежанці. Метою є мічення території шляхом залишення своїх слідів та запаху. Також така поведінка пояснюється потребою терморегуляції, коли в природних умовах тварина викопує собі ямку в землі, щоб охолодитися.

Звичка собак їсти фекалії має кілька пояснень: 1) турбота про чистоту місця проживання; 2) приховування своїх слідів; 3) нестача мікроелементів, які виводяться з калом.

Інколи, у собак спостерігається «зворотне чхання» – звук, схожий на кашель, який виникає, коли тварина вдихає повітря, щоб прочистити горло від подразників. Це може бути реакція на пил, сторонній предмет чи алерген.

Для котів характерним є топтання, схоже на масажування. Ця звичка залишається з молочного періоду коли кошеня таким чином стимулює виділення молока у своєї матері. Вона вказує, що тварина почувається в безпеці. Для відчуття безпеки коти, також влаштовують собі маленькі схованки (наприклад, коробка для взуття). Муркотіння – дуже поширене явище серед котів. При цьому, стереотипною є думка, що воно вказує лише на задоволеність тварини. Коти також муркочуть і в стані тривоги, болю, пологів, голоду та з інших причин. Тут важливе значення має гучність та тон звуків. Як справжнім хижакам, котам притаманна спостережливість і навіть здатність до «шпигуства» за людиною чи іншою твариною.

У корів, їх емоційний стан можна дізнатися за розташуванням вух. Під час прогладжування тварини, коли вона відчуває задоволення, вуха вільно звисають або є нахиленими. У цей період також знижується температура носо-губного дзеркала. Під час негативних емоцій положення вух змінюється. Подібні рухи вушними раковинами, обумовлені зміною емоційного стану, також властиві і для інших тварин (собаки, коні).

Корови мають «тонкий» слух в діапазоні від 23 до 35000 Герц, завдяки чому, вони швидше реагують на високі частоти (можуть навіть чути ультразвук летючих мишей) та ігнорують низькі. Тому, тварина швидше та покірніше виконує команди, коли вона бачить доглядача, а не лише його чує. Опускання твариною голови вниз, зазвичай, вказує на схильність до агресивної поведінки.

Коні насторожують вуха у випадку зацікавленості та направляють вушні раковини в бік, надходження звуку. Щільне притискання вух до голови, вказує на агресію тварини і її готовність атакувати. При цьому, ніздрі, зазвичай є розширеними, а рот відкритий. Також одним з проявів агресії чи нервозності є вставання на дибки. Про нервозність чи нетерплячість коня можна судити по його биттю копитом.

Задирання верхньої губи та оголення верхніх різців називається «флемен» і забезпечує всмоктування повітря в додатковий орган нюху – орган Якобсона. Ця дія, зазвичай, пов'язана зі статевою поведінкою тварини та властива багатьом іншим ссавцям.

Свині, як стадні тварини, потребують постійного спілкування з представниками свого виду. Свині здатні обмінюватися емоціями та копіювати поведінку інших свиней, що проявляється у положенні вух та хвоста. Навіть дорослі тварини є активними та грайливими, люблять іграшки, гризти різні предмети та рити ями, проявляючи пошукову поведінку. Це є невід'ємною частиною їх хорошого самопочуття та соціальних відносин. Обмеження їх життєвого простору (утримання в станках) викликає апатичність.

Зміна поведінки тварини також є важливою діагностичною ознакою, що може вказувати на захворювання.

УДК 577.1:612.11:636:619:616.153.284(043)

БУГУЦЬКА Марта, здобувач вищої освіти II курсу спеціальності «Ветеринарна медицина»

Науковий керівник – **КОВАЛЬ Тетяна**, кандидат с.-г. наук, доцент

Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»

м. Кам'янець-Подільський, Україна

БІОХІМІЧНІ ЗМІНИ В КРОВІ ВИСОКОПРОДУКТИВНИХ КОРІВ ПРИ КЕТОЗАХ

У корів з високою молочною продуктивністю серед різноманітних порушень обміну речовин проблема кетозів стоїть чи не найпершому місці.

Актуальність даної теми зумовлена тим, що кетоз призводить до зниження молочної продуктивності, яловості тварин, передчасного вибуття кращих корів із стада. Кінцевим наслідком такого порушення фізіологічних процесів травлення у корів є зниження рентабельності і конкурентоспроможності молочного скотарства.

Метою даної роботи є узагальнення даних щодо зміни біохімічних показників крові у хворих на кетоз корів.

Результати досліджень та їх обговорення. Серед основних причин, що викликають захворювання на кетоз, виділяють такі: надмірна кількість білків у раціоні і недостатня вуглеводів; згодовування цвілих кормів, переважно макухи або силосу; гормональні порушення; зниження рівня глюкози в крові; дефіцит моціону; кондиція тіла корів перед отеленням: корови з кондицією, яка більша або рівна чотири бали, мають вищий рівень кетонових тіл, порівнюючи з коровами нормальної вгодованості або худими.

Кетонові або ацетонові тіла – це ацетон, ацетооцтова кислота і бета-оксимасляна кислота. Кетонові тіла завжди присутні в крові жуйних тварин і є нормальними проміжними продуктами вуглеводно-ліпідного обміну. Основним місцем утворення кетонових тіл є печінка. Кетонові тіла, які утворюються в організмі жуйних тварин, поступаючи в кров, окиснюються через ацетилкоензим А в циклі Кребса в різних органах і тканинах (м'язи, легені, нирки) і використовуються ними як джерело енергії.